N:r 4. ÅRG. 35. 25 FEBRUARI 1930. PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Se, Jesus är densamme.

Dagar komma, dagar gå,
Jesus är densamme,
Han kan ej min bön försmå,
Han vill ständigt med mig gå,
Hur min tid och dag väl är,
Blott jag håller honom kär.
Han är städs densamme.

När jag sjunker, dignar ner,
Jesus är densamme.
Och när frid och fröjd han ger,
Allt av kärlek till mig sker.
Ja, i glädje och i sorg
På min väg till Sions borg
Är han jämt densamme.

Om min väg på rosor går,
En är dock densamme,
Eller den för mig blir svår,
Blott den går i Jesu spår,
Blott jag ser hans anletsdrag,
Bär det framåt varje dag,
Ty han är densamme.

Honom ock jag prisa vill,
Han, som är densamme.
Må min tunga ej bli still,
Lammet hör all äran till:
Sist när himmel, jord förgås
Och vi av förvandling nås,
Jesus är densamme.

K. I. M—n.
(Ur Sanningsvittnet.)

»OM TVÅ AV EDER KOMMA ÖVERENS.»

Om två av eder här på jorden komma överens om att bedja om något, vad det vara må, så skall det beskäras dem av min Fader, som är i himmelen. Matt. 18: 19.

Detta Herrens löfte får inte vingklippas, som om där stode: »Vad det vara må angående Guds rike.» Herren slår upp sina portar på vid gavel och säger: »Vad det vara må.» Villkoret är blott att »två komma överens». Men detta betyder icke, att en människa går till en annan människa angående en sak, som den andra inte har något att göra med, och säger: »Var snäll och bed mig om den här saken, ty äro vi två om den, så sker det.» Sådant skulle leda till missräkningar och otro. Ordet »komma överens» betyder att vara »samstämmig» och användes om två instrument, som äro stämda, så att om man anslår en ton på det ena, klingar samma ton i det andra. På samma sätt vill Guds ande i två samstämda hjärtan framkalla samma bön och begäran, utan att människorna förut ha talat om saken inbördes. Och detta är ett tecken till att Gud har i sinnet att giva dem deras böns uppfyllelse. Mellan sådana hjärtan står Kristus, och det är hans Ande, som lagt samma bön i deras sinne.

Biskop Oluv Olesen.

»Nådens skattkammare kan du med bönens nyckel öppna, men aldrig utlömma.»

Ansgarsfest.

Den 1 innevarande febr. samlades en ej så liten skara på K. F. U. M:s hörsal i Stockholm för att deltaga i den av S. M. K. och K. F. U. M. anordnade missionsaftonen, då Sveriges förste missionär Ansgar, med anledning av 1100-årsminnet, särskilt skulle ihågkommas.

Efter ett kort välkomstord av doktor *Karl Fries* samt sång av herr *Gösta Larsson* höll kyrkoherden *G. Arbman* ett synnerligen givande föredrag om »Ansgar och Missionen».

Inledningsvis erinrades om att svenska historien börjar med Ansgars ankomst till Sverige. Den föregående tiden, hednatiden, det var vårt lands sagotid, från vilken tillförlitlig historia saknas. Huvudinnehållet i föredraget kan emellertid sammanfattas i påståendet: Den underbart starka evangeliska, bibliska prägeln på Ansgars missionsgärning, en prägel som är så mycket mer anmärkningsvärd som Ansgar ju var katolik, leder tanken till Paulus och hans missionsarbete. Det påståendet bevisades och belystes med en rad synnerligen intressanta och lärorika jämförelser mellan Paulus och Ansgarius.

Så fingo vi lyssna till ännu en solosång av herr Larsson, varefter apotekare *K. Nilenius* talade med text hämtad ur 2 Kor. 3. Klar och innehållsrik var utläggningen av detta bibelord, under vilken vi leddes att stanna inför tanken på täckelset, som måste bort, för att sanningens ljus skall få stråla fram. Det kommer bort, då vi omvända oss till Herren, ty genom Kristus försvinner otrons och självtillräcklighetens täckelse, och så bli vi skickade att taga del i Guds verk på jorden. Då täckelset kommer bort förvandlas vi till Jesu Kristi avbild och kunna återspegla hans härlighet. Men täckelset vill så gärna komma igen och skymma undan Jesu härlighet. Må vi då alltid vandra vägen i gemenskap med Herren Jesus, så att vi med avhöljt ansikte må kunna återspegla hans härlighet och stiga från den ena härligheten till den andra.

Den välsignelserika högtidsstunden av-

slutades med gemensam kaffe- och tedrickning samt aftonbön av missionär *August Berg*. *M. L.*

J. Th. Sandberg 60 år.

Missionär, pastor *J. Th. Sandberg* fyller den 4 nästkommande mars 60 år. Han föddes nämligen den 4 mars 1870 i Linderås socken, Jönköpings län, där hans föräldrar voro lantbrukare.

Eftersom han hade håg för studier, tillåto föräldrarna honom att genomgå elementarläroverket i Eksjö. Efter slutad skolgång där, genomgick han också en kurs vid handelsskola och erhöll sedan plats såsom handelsbiträde i Tranås.

Redan hemma i hemmet, före studietiden i Eksjö, kom S. till avgörelse för Gud. Särskilt nämnes i ansökan konfirmationstiden såsom en tid av glädje och välsignelse. Under tiden vid läroverket inträffade emellertid en avmattning i det andliga livet. I Tranås blev dock Sandberg förnyad till sin inre människa genom ett nytt möte med Gud.

Så vaknade missionstanken, och efter studier vid Karlskoga Praktiska Skola avskildes Sandberg vid årsmötet 1892 till Svenska Missionens i Kina missionär.

Första arbetsåren i Kina tillbringade missionär Sandberg dels i Tungchow och dels i Ishih. Det var under banbrytningstiden, och missionär Sandbergs krafter blevo hårt anlitade. Han hemkom trött och nedbruten till Sverige år 1899, och med honom var då fru Sekine Sandberg, född Storhaug, med vilken han varit förenad i äktenskap sedan 1895.

Under semestertiden i hemlandet avlade missionär Sandberg prästexamen och prästvigdes i Vaksala kyrka den 22 juni 1902.

I Kina har pastor Sandberg tjänat i den viktiga uppgiften som lärare i manliga seminariet i Yuncheng. Dessutom har han, och det en längre tid, tjänat vår mission såsom sekreterare på fältet. I denna uppgift har ock ingått arbetet med den finansiella ledningen, ett arbete för vilket S. genom sin finansiella begåvning och sitt klara omdöme varit synnerligen väl skickad.

Då pastor Sandbergs utresa till Kina, sedan han och hans hustru i juni 1925 hemkommit till Sverige, blev fördröjd på grund av oroligheterna därute, inträdde han i prästerlig tjänst i hemlandet. Han tjänstgör alltså nu såsom komminister i Bergvik.

På höglidsdagen gå våra tankar till honom och hans familj med tillönskan om stor och rik lycka. Då vilja vi ock till Gud frambära vårt tack för den rika insats missionär Sandberg, trots tider av kroppslig klenhet, fått göra i vårt arbete. Gud skall ock förvisso även i dagar som komma välsigna vännerna Sandberg och göra dem till välsignelse. De anbefallas alltså åt missionsvännernas hågkomst i tacksägelse och förbön.

M. L.

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.
Barnhemmet i Sinanhsien.
Den politiska sättningen i Kina.
Nöden i Kina.
Våra missionärer i arbete och på resor.
Missionstidningen Sinims Land.

Från Kommitténs sammanträde.

Kommittén för Svenska Missionen i Kina hade den 4 dennes sitt konstituerande sammanträde, det första sammanträdet på det nya året.

De ledamöter, som voro i tur att avgå, omvaldes, varför Kommittén för Svenska Missionen i Kina innevarande år består av följande ordinarie ledamöter: Doktor Karl Fries, Soltäppan, *Saltsjö-Storängen*, ordf., missionsföreståndare E. Folke, Klippan, *Drottningholm*, v. ordf.; rektor Joh. Rinman, Karlavägen 27, *Stockholm;* direktör H. Hallencreutz, Saltmätaregatan 8, *Stockholm*, kassaförvaltare; grosshandlare Sven Johnson, *Örebro;* apotekare K. Nilenius, Apoteket Måsen, *Göteborg;* fröken Anna Gauffin, K. F. U. K., *Kristianstad;* kyrkoherde G. Arbman, *Järpen;* disponent Gust. Törnqvist, *Norrköping;* tandläkare J. von Malmborg, Engelbrektsgatan 13, *Stockholm;* fröken Selma Nyblad, *Skellefteå*, samt missionär August Berg, Missionshemmet, Duvbo, *Sundbyberg*.

Suppleanter äro: Doktor Knut Bergh, *Tranås;* musikdirektör H. Gillgren, S:t Eriksgatan 63, *Stockholm;* komminister Joh. Lindberg, Arbetareg. 21, *Stockholm;* disponent V. Wisborg, *Malmö;* fru Ester Fredberg, *Alingsås*, och marinintendenten O. von Malmborg, Saltmätaregatan 8, *Stockholm*.

*

Kommitténs arbetsutskott, som i mån av behov samlas till sammanträden mellan Kommitténs sammanträden, består av följande ledamöter: Doktor *Karl Fries*, missionsföreståndare *E. Folke*, rektor *Joh. Rinman*, direktör *H. Hallencreutz* samt missionär *August Berg*. Suppleanter i arbetsutskottet äro: Musikdirektör *H. Gillgren* samt komminister *Joh. Lindberg*.

Nyantagna missionsarbetare.

Kommittén för Svenska Missionen i Kina beviljade vid sitt sammanträde den 4 dennes två inkomna ansökningar om att få utgå såsom Svenska Missionens i Kina missionärer. Det var fröknarna *Ebba Vidén* samt *Birgit Brandin-Olsson*, som denna gång fingo sina ansökningar beviljade.

Vi hoppas att i samband med meddelanden om deras avskiljning och utresa i sinom tid få närmare presentera dem för vår läsekrets, men redan nu ville vi anbefalla dem åt missionsvännernas hågkomst i förbön. Glömmen ej heller bedja för andra ungdomar, som av Herren kallats att utgå till missionsfältet! Bedjen Herren »utdriva» arbetare till sin stora skörd! Låtom oss därvid särskilt bedja Herren om *manliga* missionärer. Vi äro glada och tacksamma då Gud giver nya kvinnliga missionärer, men vi behöva även manliga. *Var äro de 10 unge männen, som vi hålla på med att bedja Gud om?*

Kinalänkens syförening.

Kinalänkens syförening i Stockholm samlas torsdagen den 6 mars kl. 7.30 e. m. hos fru Olga Magnusson, Gamla Missionshemmet, Duvbo, *Sundbyberg*. Kvinnliga såväl som manliga länkar hälsas välkomna.

Den 14 mars.

Missionens årliga bön- och offerdag den 14 mars är snart inne. I nästa nummer av vår tidning införa vi ett upprop om gemensam bön den dagen. Även här vilja vi emellertid påminna om denna dag och anbefalla den åt missionsvännernas hågkomst.

S. M. K:s Bibel- och Ungdomsveckor.

Även innevarande år hoppas vi att om Gud så vill få anordna tvenne Bibel- och Ungdomsveckor. Den första av dessa planeras att hållas *på Gottland i Sanda*, där samling sker *onsdagen den 18 juni* och mötena sedan v. G. komma att hållas *till och med den 24 juni*.

På *Steninge* hoppas vi få samlas *tisdagen den 22 juli* och mötena där komma sedan v. G. att pågå *t. o. m. den 27 juli*.

Närmare meddelanden komma att in-

flyta, då förberedelserna tagit fastare former, men redan nu ville vi påminna om dessa möten, inbjuda till dem och begära förbön.

Bönelistorna i ny upplaga.

»Upplysningar om Svenska Missionen i Kina till vägledning i förbön», de s. k. bönelistorna, hava utkommit i ny upplaga och erhållas gratis från S. M. K:s expedition.

Med dessa »Upplysningar» såsom vägledning kan man utan svårighet under loppet av en vecka frambära alla S. M. K:s missionärer samt deras arbete i förbön. Många av våra vänner tänka väl med särskilt intresse på någon viss missionär, men bra gott vore om dessa »bönelistor» finge bidraga till, att *alla* missionärerna bleve ihågkomna i förbön. I denna nödens tid därute äro de om möjligt mera än annars i behov av förbön.

FRÅN MISSIONÄRERNA

I hans ljus se vi ljus.

Sinanhsien den 1:sta jan. 1930.

Kära missionsvänner! Frid!

Ett nytt år är börjat i Jesu namn i dag, och vi ha fått erfara Herrens närvaro, trots yttre svårigheter, om jag skall kalla det så, att halva huset i Barnhemmet, såsom också på missionsstationen, är upptaget av militär. Under julen var det krigsstämning, men i dag märkes det fridsluft, och Gud give att kriget verkligen vore slut nu.

Åtta gånger har staden varit intagen av militär. Fyra gånger de södra och fyra gånger de västra trupperna, och de sistnämnda hålla fästet här nu. Uthungrade, i snåvra och köld, voro de som rövare. Nu äro de som hyggliga medmänniskor.

Vi ha haft två möten i dag, och ingen har sagt ett ont ord till oss.

Eftermiddags kommo de inledande med 26 män, alla bärande halsbojor. Det var byäldste och byfogdar, som på det sättet påskyndades att bringa skatt till militären. Här, sedan högsta myndigheten hållit tal till dem, löstes bojorna, och jag förmodar, att de lovat bättring i de stycken de felat. Ja det är våldets tid, straffets tid, *men också nådens och besökelsens dag.*

Vi ha en del kvinnor, som läsa, på missionsstationen. Dessa ha de lämnat i fred, då andra fått flytta ur sitt enda rum. Den som ej sett krig kan knappast föreställa sig, att samma människor kunna vara så oförsynta och sedan så ordentliga och höviska, beroende på stämningen för dagen.

Juldagen fick jag brev från Shanchow och Pinglin, 1 ½ månad gamla. I söndags fick jag brev från Yuncheng och Juicheng, men österut är vägen stängd. Som de bett våra gossar göra små lådor för silver, så förmodar jag, att de förenat sig med de östra trupperna, och då betyder det fred.

Jag har redan skrivit om hur huset blivit skadat genom bomber, som flygmaskinerna kastade ned, men att vi alla blevo bevarade. »Herren *är* ett fäste i nödens tid.»

Soldaterna slaktade och at upp vår julgris, så vi fingo nöja oss med en skiva sötpotatis och litet socker och en svart brödbulle var som läckerheter, ty då kunde man inte få mala mjöl på vanligt sätt. Vi ha ett slags hemkvarn och på den malde vi sådor av vete och majs och ärter och drucko välling. Nu är det normala förhållanden igen för oss, och ingen ofredar oss dessa dagar.

Nu då året är avslutat, ville jag så gärna säga ett varmt tack till alla de vänner, som bistått oss under 1929. Herren löne varje givare! Vi ha använt mycket penningar, men vi ha varit nödda därtill. Tror dock, att även denna nödstid har mycket att lära oss, och att ett uppvaknande bland folket försiggår. Måtte andliga behov tillfredsställas.

Bland soldaterna finnas många verkligt troende. Måtte de få bevarade till evinnerlig liv. En soldat berättade huru han träffades av en kula och föll till marken.

Han kände ingen sveda och fann, att kulan fastnat i fickteslamentet, som han bar.

Vi hjälpa de sårade och sjuka soldaterna en smula, men vi kunna inte göra så mycket för dem, som vi skulle önska. — Det är svårt, men »den som fruktar Gud finner en utväg ur allt detta» säger Predikaren.

Ps. 15: är vägen till Gud. Herren hjälpe oss att gå den.

Allas Eder tillgivna
Maria Pettersson.

Nådefull hjälp under besvärlig resa.

(Privat brev från fröken Lenell.)

Ishih den 17 jan. 1930.

»Herrens vän är han, han skall bo i trygghet hos honom, hos honom som överskyggar honom alltid.»
5 Mos. 33: 12.

Då jag nu kommit till »min» station, ville jag så gärna få sända en liten hälsning. Obeskrivligt skönt kändes det i lördags, då jag kom hit, att äntligen vara framme vid målet. Vet knappt om jag någon gång förut känt mig så tacksam till Gud över att ha lyckligt hunnit resans mål.

Judith Hultqvist och jag lämnade Tungchow den 2 jan. En av medarbetarna därifrån följde med oss som eskort. Både för den starka köldens skull och på grund av osäkerheten på vägarna för rövare — en av de våra hade två dagar förut blivit avklädd och plundrad just på denna väg — hade vi varit tveksamma, om vi borde resa eller ej. Vi hade emellertid bett Gud om ledning, och då vår eskort dagen förut, efter att ha hört sig för angående flodövergången, kom med den glädjande underrättelsen, att det var möjligt att komma över floden, anträdde vi med glatt mod resan.

Vi beräknade att första dagen resa endast till Shih-Tsi-Kiai, ungefär tre och en halv mil från Tungchow. — Därifrån hoppades vi nästa dag kunna komma över floden. Vi hade bett till Gud, att vi på detta vägstycke inte skulle behöva möta några rövare, och hur tacksamma voro vi icke, då vi vid middagstiden körde in på den lilla värdshusgården i Shih-Tsi-Kiai. Det farligaste vägstycket låg redan bakom oss, *trodde vi.* Vad brydde vi då oss om, att rummet, som vi visades in i, saknade fönster och var mörkt och kallt? Vi behövde ju endast stanna där till nästa morgon. Då skulle vi gå över floden och komma till det trygga Shansi. Så ljuvligt det skulle kännas, när floden skilde oss från rövare och soldater!

Vi krupo upp på »kangen», på var sin sida om ett fat med glödande träkol, över vilket vi värmde våra stelfrusna händer. Vår snälle, omtänksamme eskort kom med en tomsäck, som han packade in under tröskeln, för att det skulle bli ett stort hål mindre. Om en stund kommo soldaterna, som skulle se värdshusets gäster.

Dessa soldater voro av den hyggliga sorten. Frågade endast vilka vi voro, och vart vi skulle, bådo om ursäkt att de besvärade och avlägsnade sig. Detta var ju ock bönhörelse, ty vi hade bett Gud, att vi ej skulle behöva träffa otrevliga soldater.

När det började mörkna, kom vår eskort med maten, som värdshuset bjöd på, var sin skål rykande »mien». Men samtidigt medförde han också den mindre glädjande underrättelsen, att det den dagen ej gått några båtar över floden. Nästa morgon skulle han emellertid höra efter igen, kanske de ändå kunde gå över i morgon. Men nästa dag gick det ännu mindre att komma över. För att komma ut till båten måste vi bäras eller gå ungefär en halv mil på isen. Det var nu djupt vatten på isen och således omöjligt att komma ut till båten. Att stanna där vi voro och se, om vi möjligen nästa dag kunde få komma över, var nu det enda, vi kunde göra. Under dagens lopp fingo vi klart för oss, att det nog inte skulle bli möjligt under de närmaste dagarna att komma över floden här. Vi tillråddes att resa till Tungkuan. Där ginge det säkert båtar över.

Vi lyckades få hyra värdshusets oxkärra, och efter två dygns väntan voro vi ute igen på Shensi-vägarna. Denna kärra fingo vi dock endast ha till Ma-tsuen, unge-

får halvvägs till Tungkuan. Längre vågade de ej gå av fruktan för att bli tagna av soldaterna, som ta allt gångbart i dessa trakter. Det är inte fullt två mil från Shih-Tsi-Kiai till Ma-tsuen, men det tog oss nästan hela dagen att komma dit. När vi rest ett stycke, började det snöa, så kärran gick mycket tungt i den redan förut djupa snön. På oss gick det dock ingen nöd, fast det var kallt.

När vi närmade oss byn hunno vi emellertid upp långa rader av skottkärror, lastade med kol. Med dessa går det dåligt i den djupa snön. Och ingen kines skulle tänka på att ge sig ut och skjuta en kolkärra i detta väglag, *om han finge råda sig själv*. Men dessa äro uttvingade av soldaterna, som också äro med och driva på, när någon stackare håller på att trötta. En bonde kom rakt ingen vart med sin kärra. Att soldaten blev ond, hjälpte inte mycket. Hjulet ville inte gå runt i snösörjan. Till sist måste soldaten lägga dragremmen över axeln och hjälpa till att dra. Men det arbetet tyckte han inte om. Och han grälade på bonden, att han skulle skjuta, för han, soldaten, är ju inte van att dra skottkärra, varpå bonden svarar, att det är inte han heller. Följden blir emellertid, att när vi hunno fram till den nu stjälpta kärran, befallde soldaten vår ene man från värdshuset att komma och dra.

Endast en väg var uppkörd fram till byn. Den förde fram till östra porten, till vilken vi alltså kommo, men bara för att finna den tillbommad. De voro rädda för soldaterna förstås. Vi vänta utanför porten, medan vår eskort skyndar till äldste langs hem, där vi hoppas få stanna över natten. Om en stund kommer emellertid vår man med det budet, att de ha gäster i hemmet, och att de därför inte ha rum för oss. Vår eskort sätter sig upp på kärran och berättar, vad han fått veta. Det är intet hopp om, att vi ska kunna få hyra någon kärra, nej, inte ens en skottkärra eller åsna för den återstående delen av vägen fram till Tungkuan. Allt är taget av soldaterna.

Medan han berättar mörknade det på lördagskvällen, och vi drogos sakta tillbaka till en liten köping, som vi för en liten stund sedan kört igenom. Där hoppades vi få tak över huvudet för natten. Men vad menar Herren, ska vi verkligen bli tvungna att vända tillbaka till Tungchow? I köpingen voro alla värdshus fulla. Soldater, soldater vimla överallt. Vi sitta i kärran och undra, vad körkarlarna nu ska göra. När allt ser så hopplöst ut, kommer en man och stannar våra dragare, varefter han hälsar oss med »pingan»! Han är en troende från den by, vi just komma ifrån. När han hör vår belägenhet, ledsagar han oss till ett värdshus i utkanten av köpingen. Det är så eländigt, att det tydligen inte uppsöktes i första hand. Här fingo vi ändå nödtorftigt tak över huvudet. Vi kände oss trots allt så förunderligt glada och lyckliga. Herren hade ju lett oss ut. Och han hade ju lovat: »Se, jag är med eder» o. s. v.

När vi kommit lite till rätta i vårt »rum», kom vår eskort glädjestrålande och ivrig: »O, det har kommit en kärra ifrån Tungkuan, som skall tillbaka dit i morgon. Och körmannen är glad att få oss på, ty det är tryggare för honom för soldaterna.» Nu förstodo vi varför vi ej skulle bo i Ma-tsuen.

Nästa dags eftermiddag kommo vi lyckligt fram till Tungkuan och skyndade ned till färjstället för att om möjligt hinna med färjan den dagen. Komna till stadsporten, fingo vi emellertid veta av de mötande, som just kommo från färjstället, att det inte gick några båtar i dag, ty de lågo alla fastfrusna på Shansi-sidan. Det var ingenting annat för oss att göra än vända tillbaka till missionsstationen. Här ha missionens folk endast ett litet rum för sig. I de övriga bo militär. Li och Liu togo dock så vänligt mot oss och flyttade ut ur sitt rum, så att vi fingo använda det. Själva bodde de hos officerarna. Innerligt tacksamma till Gud kände vi oss över att ej ha råkat ut för rövare på vägen och även över att nu ha ett varmt rum för natten igen.

Nästa morgon gingo vi i god tid ned till floden i hopp, att det nu skulle gå att

komma över. Från Tungkuan-sidan sågo vi, hur man arbetade på motsatta sidan för att få loss båtarna. Men allt arbete syntes fruktlöst. Framåt förmiddagen få vi emellertid se, att en liten fiskarbåt ger sig ut från Shansi-sidan, och om en liten stund är den lyckligt över. Vår eskort undrade nu, om vi ville gå över i denna båt. Men det gällde att hastigt besluta sig, annars bleve vi efter. Använde vi oss ej av denna möjlighet, kanske vi fingo vänta tio dar på, att de stora båtarna kunde komma loss. »Låt oss förtrösta på Guds beskydd och gå», sade han. Vi sågo emellertid på de stora drivande isflaken, som kommo med strömmen, och som vår lilla båt skulle ha att gå emot. Vi kunde ej besluta oss att gå. »Då är det bäst att vi gå tillbaka hem», avgjorde vår eskort.

Knappt hade vi hunnit mera än in i vårt rum, förrän en av vår eskorts bröder kommer ivrig och undrar, om vi hade gått med i den lilla båten. Hur glad blev han inte, då han fick höra, att hans broder inte följt med. Båten hade gått under, och de flesta passagerarna hade drunknat. Det blev en gripande tacksägelsestund. Hur nära hade det inte varit, att vi gått med, men Herren höll oss tillbaka.

Följande dag fingo vi veta, att man lyckats få loss båtarna. Men vår eskort avrådde på det bestämdaste från att gå över då. Så mycket folk väntade med iver på att få komma över, att båtarna överlastades.

(Forts.)

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma.

Missionstidningen

SINIMS LAND.

utkommer 1930 i sin 36:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: **helt år** kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto nr **502 15.**

INNEHÅLL:

Se, Jesus är densamme. — »Om två av Eder komma överens.» — Ansgarsfest. — J. Th. Sandberg 60 år. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Missionstidningen Sinims Land.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1930.